

URZĄD MIEJSKI
w Łaziskach Górnych
BIURO RADY MIEJSKIEJ

Dnia 27-04-2026
Nr 213/2026
Ilość załączników -
Podpis *[Signature]*

Projekt Burmistrza Miasta

UCHWAŁA NR
Rady Miejskiej w Łaziskach Górnych
z dnia r.

27.04.26
sesja 214
28.04.26
Wzrosty
pod mi
[Signature]

w sprawie przekazania odpowiedzi na skargę z dnia 16 kwietnia 2026 roku na Uchwałę nr VI/63/19 Rady Miejskiej w Łaziskach Górnych z dnia 26 marca 2019 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w granicach administracyjnych Miasta Łaziska Górne

Na podstawie art. 18 ust.2 pkt. 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. 2025, poz. 1153 ze zm.), art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2026 r. poz. 143 ze zm.).

Rada Miejska w Łaziskach Górnych uchwała:

§ 1.

Przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach odpowiedź na skargę z dnia 16 kwietnia 2026 roku na Uchwałę nr VI/63/19 Rady Miejskiej w Łaziskach Górnych z dnia 26 marca 2019 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w granicach administracyjnych Miasta Łaziska Górne, stanowiącą załącznik do uchwały

§ 2.

Uznaje się skargę za bezzasadną.

§ 3.

Przyjmuje się odpowiedź na skargę, stanowiącą załącznik do niniejszej uchwały.

§ 4.

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Łaziska Górne

§ 5.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miejskiej

Tadeusz Król

Załącznik do uchwały nr
Rady Miejskiej w Łaziskach Górnych
z dnia.....2026 r.

Odpowiedź na skargę

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach

ul. Ks.Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2

44-100 Gliwice

Skarżący: T.W., zastępowany przez r. pr. Marka Stolorza, Kancelaria Radcy Prawnego Marek Stolorz Pl. Wolności 70a/4 w Katowicach

Organ: Rada Miejska w Łaziskach Górnych, adres Pl. Ratuszowy 1 , 43-170 Łaziska Górne

Odpowiedź na skargę

Niniejszym Rada Miejska w Łaziskach Górnych:

1. Składa odpowiedź na skargę Skarżącego z dnia 14 kwietnia 2026 r. (dalej: Skarga) doręczoną Organowi w dniu 16 kwietnia 2026 r.

2. Wnosi o:

- a.Odrzucenie skargi ewentualnie jej
- b.Oddalenie
- c.Zasądzenie kosztów i opłat prawem przewidzianych
- d.Przeprowadzenie zawnioskowanych dowodów

I. Wprowadzenie

1. Skarga została skierowana przeciwko części Uchwały nr VI/63/19 Rady Miejskiej w Łaziskach Górnych z dnia 26 marca 2019 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w granicach administracyjnych Miasta Łaziska Górne (dalej: Uchwała lub Plan)

2. W Skardze Skarżący nie wskazał, których konkretnie postanowień treści zaskarżonej Uchwały stwierdzenia nieważności się domaga (tak w części tekstowej jak i graficznej) co stanowi istotny mankament Skargi. Trudno zatem ocenić jej zasadność już z samych formalnych powodów – nie wiadomo, które zapisy Uchwały miałyby zostać uznane za nieważne, co zasadniczo uniemożliwia dokonanie kontroli sądowej.

3. Skarżący zarzucił Uchwale:

a.naruszenie art. 140 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 1 ust. 2 pkt 7 w zw. z art. 1 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zw. z art. 31 ust. 3 oraz art. 32 Konstytucji RP poprzez naruszenie prawa własności części działki 512/198 obręb Łaziska Dolne oraz całkowite nieuwzględnienie zasady proporcjonalności, poprzez uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który wyklucza całkowicie zabudowę przedmiotowej części działki,

b.naruszenie art.6 ust. 1 i 2 w zw.z art.3 ust. 1 i art.4 ust. 1 u.p.z.p. poprzez przekroczenie granic przysługującego gminie władztwa planistycznego i nadmierne ograniczenie uprawnień związanych z prawem własności nieruchomości położonych na terenie objętym planem.

u

4. Skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej Uchwały w części, w jakiej ustalono teren o klasyfikacji E7R dla części działki 512/198 obręb Łaziska Dolne pomiędzy terenem E36MU a terenem E8Z. Dla działki tej jest prowadzona księga wieczysta KA1M(...).

5. Skarżący wywodzi w Skardze interes prawny we wniesieniu Skargi w fakcie że jest on współwłaścicielem przedmiotowej Nieruchomości (str. 4 Skargi).

II. Brak interesu prawnego

1. Uprawnionym do wniesienia skargi jest każdy, kto ma w tym interes prawny. Skarga powinna zawierać określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego. Podnoszę, że Skarżący nie ma interesu prawnego z następujących przyczyn:

a. Jak wynika z treści skargi, Skarżący jest Współwłaścicielem Nieruchomości. Jego udział we współwłasności wynosi zaledwie 1/4, o czym przekonuje treść informacji o działce nr 512/198, wynikająca z księgi wieczystej KA1M(...). Zgodnie z treścią art. 201 k.c. *Do czynności zwykłego zarządu rzeczą wspólną potrzebna jest zgoda większości współwłaścicieli. W braku takiej zgody każdy ze współwłaścicieli może żądać upoważnienia sądowego do dokonania czynności.* Nawet gdyby uznać, że wniesienie niniejszej skargi jest czynności zwykłego zarządu, Skarżący nie legitymuje się zgodą większości współwłaścicieli

b. Interes prawny, o którym mowa w art. 50 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, ma charakter przeważnie materialnoprawny w tym znaczeniu, że musi być oparty – w przeważającej większości spraw – na normach administracyjnego prawa materialnego (por. T. Woś [w:] *Postępowanie sądownoadministracyjne*, red. T. Woś, Warszawa 2017, s. 163–164). Skarga może być wniesiona także przez podmioty, których prawa lub obowiązki zostały uregulowane przepisami prawa procesowego lub ustrojowego. W każdym jednak przypadku interes prawny musi wpływać na sferę praw lub obowiązków danej osoby i winien być wywiedziony z konkretnego przepisu prawa. W niniejszej sprawie, pomimo, że Skarżący wskazał poszczególne przepisy ustaw, nie wykazał, by przepisy te miały zostać naruszone; i co do zasady, by kształtowały one interes prawny Skarżącego.

III. Bezzasadność zarzutów

a. W niniejszej sprawie Skarżący wskazał odpowiednio przepisy, które jego zdaniem zostały naruszone, jak się należy domyślać, w toku procedury uchwalania planu:

· Naruszenie art. 140 k.c. zgodnie z którym wskazano treść prawa własności. Zgodnie z tym przepisem, w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego właściciel może, z wyłączeniem innych osób, korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem swego prawa, w szczególności może pobierać korzyści i inne dochody z rzeczy. W tych samych granicach może rozporządzać rzeczą. Z powyższej definicji wynika, że własność, jako najpełniejsze prawo do rzeczy, nie ma charakteru nieograniczonego oraz że właścicielowi we wskazanych granicach przysługuje pełnia władztwa nad rzeczą. Przepis ten niejako *opisuje* treść prawa własności, stawiając mu określone granice (określone przez ustawy i zasady współżycia społecznego) nie definiując konkretnie wykonywania swojego prawa. Skarżący nie wywiódł jasno i rzeczowo, w odniesieniu do tego przepisu **konkretnego uprawnienia** (do wykonywania prawa własności, które miałyby wynikać z wspomnianego przepisu), którego miałyby zostać pozbawiony poprzez podjęcie zaskarżonej Uchwały. Zauważyć należy, że kodeks cywilny (w tym art. 140) reguluje stosunki cywilne, natomiast nie jest podstawą do wydawania pozwolenia na budowę, czy też szerzej – określania możliwości zabudowy danej nieruchomości. Prawo do określonego sposobu zabudowy nieruchomości nie wynika

z treści art. 140 k.c., a z treści ustawy – Prawo budowlane oraz z treści planu zagospodarowania przestrzennego.

·Naruszenie art.1 ust. 2 pkt 7 ustawy o planowaniu (...). Zgodnie z którym: *przy planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się zwłaszcza (...) prawo własności*. Również w odniesieniu do zarzutu naruszenia tego przepisu Skarżący nie wskazał jakie konkretne jego uprawnienia miałyby być naruszone. Nie jest to norma, z której da się wywieść zakres praw lub obowiązków Skarżącego

·Naruszenie art. 2 ust. 3 ustawy o planowaniu (...) zgodnie z którym: *Ustalając przeznaczenie terenu lub określając potencjalny sposób zagospodarowania i korzystania z terenu, organ waży interes publiczny i interesy prywatne, w tym zgłaszane w postaci wniosków i uwag, zmierzające do ochrony istniejącego stanu zagospodarowania terenu, jak i zmian w zakresie jego zagospodarowania, a także analizy ekonomiczne, środowiskowe i społeczne*. Również ten zarzut jest chybiony. W ramach tej zasady przychodzi stwierdzić, że dany organ powinien rozważyć interes publiczny i interesy prywatne, ustalając przeznaczenie terenu lub określając potencjalny sposób zagospodarowania i korzystania z niego. „Ważenie” interesu publicznego i interesu prywatnego oznacza uwzględnianie określonych kategorii interesów prawnych w każdym przypadku, nadawanie im właściwego znaczenia oraz ustalanie pierwszeństwa, jeśli zachodzi między nimi kolizja. Najważniejsze jest w tej zasadzie, że ustawa nie nadała prymatu interesu publicznego nad interesem prywatnym, ale też nie dała wiodącej roli interesu prywatnego nad interesem publicznym. Co istotne, interes publiczny, w art. 2 pkt 4 ustawy o planowaniu zdefiniowano jako „uogólniony cel dążeń i działań, uwzględniających zobiektywizowane potrzeby ogółu społeczeństwa lub lokalnych społeczności, związanych z zagospodarowaniem przestrzennym”. Powyższą uwagę czyni się na potrzeby dalszych rozważań.

·Zarzut naruszenia art.6 ust. 1 i 2 ustawy o planowaniu jest bezzasadny. Zgodnie z powołanym przepisem (1)*Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości.*(2) *Każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do:1) zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich;2) ochrony własnego interesu prawnego przy zagospodarowaniu terenów należących do innych osób lub jednostek organizacyjnych*. Powyższy przepis odnosi się do **wykonywania prawa własności**, a nie do procedury przyjmowania uchwały w sprawie planu zagospodarowania

·Naruszenie art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 ustawy o planowaniu również nie może odnieść pożądanego skutku. Art. 3 ust. 1 ustawy o planowaniu dotyczy właściwości rad gmin, natomiast art 4. ust. 1 cyt. Ustawy wskazuje, że *Ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego*.

·Art. 32 ust. 3 oraz art. 32 Konstytucji – Skarżący wskazał je w preambule skargi jednakże nie ustosunkował się do nich w treści skargi, zatem Organ nie ma możliwości odniesienia się do twierdzeń skarżącego w tym zakresie.

IV. Plan zagospodarowania przestrzennego

1. Z treści Skargi wynika, że Skarżący wyraża swoje niezadowolenie, że Uchwała dla jego Nieruchomości ustaliła *teren o klasyfikacji E7R dla części działki 512/198 obręb Łaziska Dolne pomiędzy terenem E36MU a terenem E8Z* (czyli funkcję o charakterze rolniczym) zamiast (co wynika z uzasadnienia Skargi) *pozostawienia przez gminę możliwości zabudowania nawet części nieruchomości, pozbawia Skarżącego realnego władztwa nad rzeczą w postaci nieruchomości*. Zatem należy się domyśleć, że obecnie postulowaną funkcją dla zaskarżonej części planu jest funkcja pozwalająca na zabudowę. Wniosek ten wynika z treści całej skargi. W powyższym zakresie rozważyć należy zatem:

a. jaka była treść **poprzedniego** planu dla Nieruchomości

b. jaka jest **treść Studium** odnosząca się do Nieruchomości

c. wskazać czy Skarżący złożył jakikolwiek wniosek w zakresie funkcji w planie zagospodarowania dla swojej Nieruchomości

d. wyjaśnić, że zaskarżony plan, w części dotyczącej Nieruchomości utracił już moc, albowiem Organ podjął już nową uchwałę (uchwalił kolejny, nowy plan).

Ad. a. Organ podnosi, że przed uchwaleniem (zaskarżonego) Planu w obowiązującym przed 2019 r. Miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rejonu Łaziska Dolne w Łaziskach Górnych, przyjętym uchwałą Rady Miejskiej w Łaziskach Górnych nr XLV/317/2001 z dnia 11 grudnia 2001 r. (Dziennik Urzędowy Województwa Śląskiego nr 3, poz. 127 z 2002 r.) skarżony teren tj. nieruchomość 512/198 objęty był strefą urbanistyczną RP co oznaczało tereny rolne:

„ § 20

1. *Utrzymuje się dotychczasowe użytkowanie terenów rolnych oznaczonych symbolem **RP**, o łącznej powierzchni 74,88 ha*

2. *Na terenach RP dopuszcza się realizację:*

1) *Sieci i urządzeń infrastruktury technicznej*

2) *Zadrzewień i zakrzewień śródpolnych*

3) *Ścieżek pieszych i rowerowych*

3. *Na terenach **RP** nie dopuszcza się zabudowy.*”

Innymi słowy poprzedni plan (w stosunku do Planu z 2019) również nie dopuszczał zabudowy i kwalifikował nieruchomość Skarżącego jako nieruchomość rolną. Organ **nie zmienił zasadniczego przeznaczenia nieruchomości**. Nie można przyznać racji twierdzeniom Skarżącego o prymacie interesu publicznego nad interesem prywatnym (co czyni Skarżący w Skardze) w sytuacji, w której zasadnicza funkcja Nieruchomości w poprzednim planie i zaskarżonym Planie **nie zmieniła się**. Organ zatem w żaden sposób nie ingerował w prawo własności Skarżącego, właśnie utrzymując zasadniczą – rolną funkcję planu i jej nie zmieniając.

Ad. b. Nie rozwijając nadmiernie tego wątku, wskazać należy, że Plan musiał być zgodny ze Studium (uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, dalej „Studium”), zgodnie z obowiązującymi w dacie uchwalania Planu przepisami ustawy o planowaniu (...). Podnosi się, że Uchwała była zgodna ze Studium, uchwalonym uchwałą nr XXII/223/16 z dnia 20 grudnia 2016 r. Rady Miejskiej w Łaziskach Górnych w sprawie II edycji Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta Łaziska Górne. Treść uchwały dot. Studium równocześnie wykluczała podjęcie uchwały w sprawie planu zagospodarowania w postulowany przez Skarżącego obecnie sposób. Tym samym oczekiwanie obecnie stwierdzenie nieważności Uchwały, albowiem nie uwzględniono w niej obecnych oczekiwań Skarżącego jest chybione, gdyż Uchwała musiała być uchwalona w zgodności z postanowieniami Studium. Skarżący nie zaskarżył uchwały w sprawie Studium

Ad. c. Podnosi się, że w czasie procedowania przyjmowania Uchwały (oraz procedowania Studium) Skarżący **nie złożył jakiegokolwiek wniosku dotyczącego swojej Nieruchomości**. Zatem Skarżący nie złożył wniosku, by jego obecny postulat co do sposobu zagospodarowania Nieruchomości znalazł jakiegokolwiek odzwierciedlenie w treści ww. uchwał. Dziwić musi, że obecnie podnosi on rzekomą nieważność treści części Uchwały w części, w sytuacji, w której Organ nie ma możliwości domyślenia się, na etapie procedowania Studium oraz Uchwały w jaki sposób Skarżący chciałby wykonywać swoją własność; w szczególności odstąpić od dotychczasowego sposobu i uzyskać możliwość akurat zabudowy mieszkaniowej. Na marginesie należy zauważyć, że nawet gdyby Sąd Administracyjny zechciał stwierdzić nieważność Uchwały zgodnie ze Skargą i sam określiłby, które postanowienia Uchwały uznałby za nieważne – to i tak Skarżący nie mógłby zabudować w postulowany sposób swojej Nieruchomości z uwagi na fakt, że automatycznie zaczęłyby obowiązywać postanowienia innego planu zagospodarowania przestrzennego, który również nie przewiduje zabudowy mieszkaniowej.

Ad. d. Podnosi się, że zaskarżona Uchwała utraciła moc, w zakresie odnoszącym się do Nieruchomości. Zaskarżony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego **utracił moc obowiązującą** w związku z wejściem w życie uchwały nr XXII/166/25 Rady Miejskiej w Łaziskach Górnych z dnia 18 grudnia 2025 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszarów położonych w granicach administracyjnych Miasta Łaziska Górne – Etap I, która objęła ten sam obszar i kompleksowo uregulowała jego przeznaczenie. Zatem zaskarżony akt **nie funkcjonuje już w obrocie prawnym**, a jego regulacje nie mogą stanowić podstawy rozstrzygnięć organów administracji ani kształtować sytuacji prawnej właścicieli nieruchomości. Wzmacnia to przedstawioną argumentację o braku interesu prawnego Skarżącego w zaskarżeniu Uchwały. Skarżący nie wykazał też, aby zaskarżony plan – mimo utraty mocy – nadal wywoływał jakiegokolwiek skutki prawne, w szczególności aby stanowił podstawę wydania indywidualnych aktów administracyjnych, które pozostają w obrocie prawnym, ograniczał wykonywanie prawa własności, wpływał na możliwość zagospodarowania nieruchomości. Co prawda utrata mocy obowiązującej aktu prawa miejscowego nie wyłącza sama przez się możliwości jego zaskarżenia, jeżeli akt ten nadal wywołuje skutki prawne w sferze praw lub obowiązków skarżącego, ale Skarżący nie wykazał by Uchwała nadal (obecnie) wpływała na jego prawa lub obowiązki. Abstrahując od zagadnienia, czy jest w ogóle możliwe stwierdzenie nieważności Uchwały w części, to uwzględnienie skargi spowodowałoby konieczność rozważenia, czy nie „odżyłaby” poprzednio obowiązująca uchwała, przewidująca zasadniczo tę samą funkcję, a zatem Skarżący w dalszym ciągu nie mógłby realizować swoich postulatów w zakresie zabudowy nieruchomości. Tak samo plan uchwalony po Uchwale nie dopuszcza możliwości obecnie postulowanej przez Skarżącego zabudowy.

W tej sytuacji Organ wnosi o uznanie, że Skarga pozbawiona jest podstaw prawnych i faktycznych oraz wnosi o jej odrzucenie ewentualnie oddalenie.